

TARTALOM

Átadni az örömhírt	1
Templomunk:	
Szent András apostol	2
Gondolattörések lelkigyakorlat közben	3
Miért szeretem hallgatni a Mária Rádiót	4
dr. Székely János gondolatai	5
Fotóbeszámoló	6-7
Riport Németh Jánossal 2. rész	8
Riport Furján Zoltánnéval a Mária Rádióról	9
Jó volt olvasni: Pilinszky	11
Beszámoló, hírek	12

Átadni az örömhírt

Jézus, amikor a tanítványoktól búcsúzik, ezt mondja: „tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket, és tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28,19-20) Amikor Jézus azt mondta, hogy veletek vagyok minden nap a világ végéig, akkor azt mondja, velünk marad a tanításában. Velünk marad az Oltáriszentségben, a szentáldozásban, és a másik emberben.

A szülők, ha egyházi házasságot kötnek, ígéretet tesznek arra, hogy gyermekeiket Krisztusnak és az egyháznak a tanításai szerint nevelik. Sajnos, a mai világban az ígérekkel komoly probléma van. Aláírunk, pecsételünk, fogadkozunk, megesküszünk, de semmit sem veszünk komolyan. Pedig Jézus szeretetének befogadásával tudunk csak valami újat adni a világnak. Az ő tanítását kellene elsősorban megtartani. Ne érezzük, hogy a materialista világgal ehhez fel kell vennünk a küzdelmet. Anyit kell tennünk, hogy Jézusra figyelünk, és emberileg mindent megteszünk, hogy át tudjuk adni az örömhírt. Ezt nem lehet vezényszóra, erőltetve, másokra kényszeríteni, de meg kell ragadni az alkalmakat, amikor hirdethetünk. Szent Pál Timóteushoz írt levelében azt mondja: „hirdesd az evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Érvelj, ints, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel.” (2Tim 4,2)

A szentmise – a szentgyónás során feloldozott, megtisztult lélek teszi lehetővé az örömhír átadását. Nem kell tudnunk, hogy Jézus például hány csodat tett, nem ez a fontos. Krisztus másfajta ismerete kell. Az, hogy találkoztam Krisztussal, és megérintett. Szíven ütött vagyok.

Az Újszövetségben Jézus örömhíre, hogy Isten országa elérkezett (Mk 1,14; Mt 4,23; 9,35; Lk 4,43). Az ő személyében, szavaiban és cselekedeteiben jelenik meg Isten országa (Lk 16,16). Egy új világ. És mi az új világ? Krisztus tanításának a megtartása, egyben az ő életében való részesedés. Egy új világnak az átadása nem egyszerű. Ha nem hirdetjük másoknak, házastársnak, gyereknek, barátunknak, vagy egy idegennek, akivel találkoztunk egy társaságban, mindazt, amink van, amit tudunk, és amit fontosnak tartunk, akkor viszont mindez visszavonhatatlanul és végérvényesen megszűnik.

A mai világ azt sugallja, hogy elegendők vagyunk önmagunknak. Nekem minden jár, és akkor vagyok jó, ha kinézetemmel kitűnök, ha más vagyok. Nem érvényesül az, amit Szent Pál ír a korinthusiaknak írt levélben: „Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök.” Jézussal a láthatatlanra fordítjuk tekintetünket. Ezeket a világi falakat áttörni nem egyszerű. Kis Szent Teréz, aki a missziók védőszentje lett, el se hagyta a kolostort egész életében. Apró tetteivel valahogy mégiscsak sikerült neki az örömhír átadása. Charles de Foucauld is a sivatag szentje lesz, pedig senkit nem térített meg, csak ott élt a választottjai között. Sokszor nem rajtunk múlik. Van, hogy az Isten akkor nem akarja, amikor mi cselekszünk, de az Isten senkiről nem mondott le, hanem megvárja, míg az illető megéri rá.

Addig is: tudunk szentmisét mondatni megtérésért. Az imádság, a böjt, mind működni fog. Az ötletekért kell imádkozni, hogy eltalálja az ember a hangot. Emberileg az örömhírt így is át tudjuk adni. Viszont a szó és a tettek kölcsönös egymásra hatására is figyelni kell. Jézusnál ezek fedték egymást. A szó és a tett egy volt: az Atya akarata. Ha a hétköznapi helyzetekben megalkuvást látnak, nem vagyunk hitelesek, nem hisznek nekünk.

Áldozat nélkül nincs eredmény. Jézus is megmutatta. Legvégsőig elment, mert nem az a szegény, akinek egy fillérje sincs, hanem az, akinek egyetlen álma sincs. Énnekem van egy álmom, hogy át tudom adni az örömhírt, de erre nem én vagyok a garancia, hanem a gazdám. Ámen.

Az Oltáriszentség az egész napos szentségimádás során

Templomunk

Szent András apostol

A templom bal oldali első mellékoltárának bal oldalán látható Szent András apostol „fülkébe festett szobra”.

Tudjuk róla, hogy halász volt, Betszaidában élt és Zebedeus fia Jánossal együtt eredetileg Keresztelő János tanítványa volt.

A megkeresztelkedését követő napon János ismét felhívta tanítványai figyelmét az arra járó Jézusra: Nézzétek, az Isten Báránya! Erre ők messziről követni kezdték Jézust, aki megszólította és meghívta őket magához. Valószínűleg nagyon komoly és szívbe markoló beszélgetés folyhatott közöttük, mert János még a pontos órára is emlékezett, amikor evangéliumát írta, és mindketten azonnal magukkal vitték testvérüket is Jézushoz. Ez a mély és lelkes kapcsolat mindvégig megmaradt Jézussal, András is a tanítványok belső köréhez tartozott. Simonnal közös házban éltek, náluk szabadította meg Jézus Simon anyósát a láztól. A kenyérszaporításkor ő volt az, aki a fiútól az öt kenyeret és a

két halat elkérte. A Jeruzsálembé való bevonulás után ő volt az egyik közvetítője azoknak a görögöknek, akik találkozni akartak Jézussal. Az Olajfák hegyén is vele volt, amikor a templom pusztulásáról jövendölt nekik. Bár mindössze ezek az említések állnak rendelkezésünkre, a többi tanítvánnyal összehasonlítva mégiscsak a „sokat emlegetettek” közé tartozik.

Pünkösöd utáni életéről már inkább csak legendákat ismerünk, az újszövetségi apokrifek közül a 3. századi András Cselekedetei foglalkozik térítő útjaival, amelyek Kisázsia Fekete-tengertől délre eső részeibe, Thrákiába és Görögországba vezettek. De őt tartják a „szkíták” térítőjének is.

Biztosnak látszik az az adat, amely szerint 70 körül, az Achaia provinciai Petra/Patrasz városában feszítették keresztre. Erekléit a 4. századtól Konstantinápolyban őrizték, ahonnan 1208-ban erőszakkal Amalfiba, majd a 15. században Rómába vitték. 1964-ben VI. Pál pápa a keleti és nyugati egyház kiengesztelődésének jegyében Athenagorasz pátriárkának adta vissza, így került Petrába, a vértanúság helyére.

A keleti egyház egyik legnagyobb védőszentje. A római katolikusok november 30-án ülik ünnepét. Az egyházi év végét is jelöli, a naphoz legközelebb eső vasárnap már advent első vasárnapja. A népi kalendáriumban télindító nap, a disznóölések is ekkor kezdődtek (persze időjárástól függően). Rengeteg babonás, párválasztó és időjósító népszokás kötődik a naphoz. Nagyon népszerű férfinév, mind a mai napig az egyik leggyakoribb Magyarországon.

Cimbal – a többi apostol „szobrához” és ószövetségi szereplőkhöz hasonlóan – kettéosztott szakállú, lepelbe öltözött görög bölccsé „stilizálta” alakját, ami esetében annál is hitelesebb, mivel valószínűleg tudott ezen a nyelven, és a görögök között szenvedett vértanúságot. Ennek eszköze – az András-ábrázolások attribútuma – is eredetileg egy 45°-kal elforgatott görög (azaz egyenlő szárú, derékszögű) kereszttel volt. Szent András-keresztet először egy 1169-es tropár (görög szertartású főének, amely az ünnep tárgyát vagy az ünnepelt életét mondja el) illusztrációjában ábrázoltak attribútumaként, itt még derékszögű. Csak a késői középkortól gyakori a ma ismert forma.

Gondolattöredékek lelkigyakorlat közben

„A keresztben élet,
a keresztben üdvösség,
a keresztben védelem van.” (Kempis Tamás)

Az életemben a legmegbízhatóbb, legigazabb dolog az ima és a szentmise, a lelkigyakorlatok, lelki dolgok. Ezek a legszembek, legmagasztosabbak számomra. Ha semmi nem lenne igaz belőlük, akkor is így szeretnék élni. Ugyanis itt vagyok legigazabb önmagam, itt találom meg az élet szépségét, innen tudok erőt meríteni ahhoz, hogy másoknak és magamnak megbocsássak.”

Ter 2, 6-7 „Egyszer pára szállt fel a földről és megáztatta a föld egész felszínét. Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet lehelését.”

Jó sok időbe telhetett, míg a szikkadt föld átnedvesedett mindenhol a világon. Isten várt, türelemmel.

Aztán nekiveselkedett és hófehér ruhájában, szakállal, hosszú „sörénnyel” formázni kezdte a vizes földet, a sarat. Isten teljesen maszatos volt, mindene sáros, de ő örömmel, ujjongva, habókosan gyurmálja, formázza a combokat, a talpat, azon az ujjacskákat, a feneket, az arc két pofiját, és a belső szerveket is, nagy gonddal, elképesztő örömmel. Ahogy elkészült a munkával, az arc orrába lehel, ahogy az újjáélesztők teszik ezt ma, és a szemek „kinyílnak”: a borzashajú fiatal ember, mosolyogva szólítja meg: Atyám!

Összedugják fejüket, szeretve egymást, ahogy unoka-gyerekek szokták tenni nagyszüleikkel, vagy keresztgyerekek a keresztszüleikkel, gyerekek a szüleikkel.

Isten, a habókos Isten, az Atya, örül a fiának, akit teremtett. Belénk lehelte Lelkét, a sajátját adta, nem egy különálló lelket teremtett.

139. Zsoltár: „Elölről és hátulról közrefogsz, s a kezed fölöttem tartod.”

Bárcsak hinni tudnám mindig! Hogy létezel és velem vagy! És mielőtt megszólalok, Te már tudod, mit szeretnék kifejezni. A teremtő Isten keze áll fölöttem és mindnyájunk fölött.

A kéz, amely megtöri a kenyeret, amely Isten ujjával űzi ki a gonosz lelkét, a kéz, amely nyál és föld egyvelegével gyógyítja a vakot, a kéz, amelyet keresztülszúrtak, ugyanaz a kéz: óv, teremt, védelmez, megtart, ismer minket... Tulajdonai vagyunk. Tehát, ha elveszünk, nem az idegent jön megkeresni, hanem a sajátját várja, keresi. Minket.

Ez a kéz adja ki az örökségét is fiának, aki olyan szeretnivaló, de mégis elengedi, úgy válik részévé fia életének, bár fáj neki a kérést hallani is. Nem megy útra kelő fia után, neki magának kell hazatalálnia újra. Elenged a kéz, ha a nagyobb jó úgy kívánja. Várni úgy is lehet.

És ez a kéz öleli át nyakába borulva a messi útról hazatérő félholt fiút, és rendez lakomát neki, hogy ne ostorozza magát, szenvedett úgyis eleget. Megszenvedte öröksége árát!

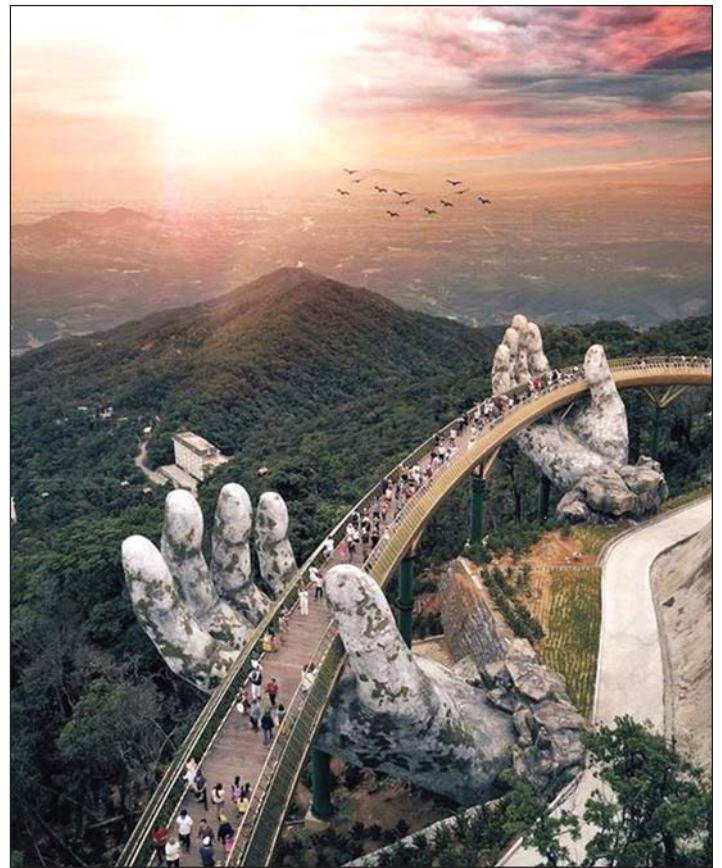
Ez a kéz fogja meg másik fia vállát is, aki haragszik a hazatért testvér miatt: neki nem is hiányzott, ő nem tudott együttérezni sem a szerencsétlenné vált testvérevel sorsában. Tán

még rosszat is drukolt neki. De ez a kéz megértő vele is, simogatja lelkét és lelkére beszél – jöjjön ünnepelni.

Ez a kéz megmossa a tanítványok lábát, és az utolsó szeretettel is ellát minket a földön, – bízunk családjunk, barátaink gondosságában.

Isten cselekvés – nem pedig elmélet. Cselekedjünk mi is, nem bánjuk meg, csak kitaróak legyünk és őszinték: nyissuk ki szívünk ajtaját, gondolatunkba hívjuk meg az Urat, még biztosan nem késő...

Mindig kérni szeretném az Urat, hogy Ő rendezze gondolataimat: juttassa eszembe, hogy ő mit akar, hiszen az övéi vagyunk, tehát kicsit segítsen, ha lehetséges, hadd halljam meg azt, amit ő szeretne, hogy meghalljak.

Amit megszokunk, attól el is távolodunk és nem tudjuk új szemmel nézni. Jó új nézőpontba helyezkedni, hogy felfedezzük az ismertben rejlő újdonságot. Például közösséggé válni nem csak csapatépítő játékok által lehet, hanem a közösen megélt csend által is, az együtt töltött imák, várakozások által is.

Egy napon mindenki megérkezik az atyai házba; minden ember, az Ő házába, ahol óriási lakoma lesz, felszabadult, meghitt öröm, kicsattanó boldogság. Szabad ebben a tudatban élnünk!

„Testvérekém, csak imádkozzatok!”

Miért szeretem hallgatni a Mária Rádiót?

Szeretek rádiót hallgatni. Persze nem akármilyen adókat. A Mária Rádióról már hallottam korábban is (e lap hasábjain olvastam pl. Furján Zoltánné Marika cikkét róla), de csak néhány hónapja lettem „rendszeres hallgató”. Nagyon örülök, hogy nyár végétől Nyíregyháza és Kaposvár mellett Zalaegerszeg lehetett az újabb vételkörzet (FM 104,4 MHz). Megrendítő elmékedések, hittel teli gyermekhangokon szóló rózsafüzérek, szép, harmonikus zenék, értékes riportok várnak bennünket. Bevallom, pápai enciklikákat nem szoktam olvasni, de kifejezetten örülök, hogy ezeket is megismerhetem a rádiós felolvasások segítségével, ahogyan pl. szentek elmékedéseit is. Jó imádkozni is a Mária Rádióval pl. az olvasmányos imaórán. Esténként pedig a helyi vonatkozású műsorokat hallgathatjuk. Köszönet minden önkéntesnek!

Dömötörfi Nóra – a Harangszó munkatársa

Gyermekkoromtól fogva a családom mindig is hallgatott rádiót, akkoriban a Kossuth Rádió volt a kedvencünk. A rádióhallgatás most is kedves elfoglaltságom, a nemrég páromtól ajándékba kapott rádión a Bartók Rádiót hallgattam legtöbbször. Egyszer az adó keresése közben bukkantam rá a Mária Rádió adására, s nagyon megtetszett a műsor, így gyakori hallgatója lettem ennek az állomásnak is. Nagyon tetszik a zenei kínálatuk, érdekesek, tanulságosak a riportok, a megosztott információk, hírek is felkeltik a figyelmemet. Az elhangzott műsorok számomra a mindennapi életben, de legfőképpen a hitbéli elmélyülésben nyújtanak segítséget. Szeretem, hogy a humor is megnyilvánul a műsorokban. „Legnagyobb hatással a közös imádságok vannak rám, szinte kézzel fogható” a Jóisten jelenléte az otthonomban.

Kiss Szilvia – a gitáros énekkar tagja

Szeretem hallgatni a Mária Rádiót. Elsősorban a napi szentmise közvetítéseibe, a déli rózsafüzér és a délután 3 órakor kezdődő irgalmasság rózsafüzér imádságokba kapcsolódom be. 85. évemben járok, igyekszem, amikor csak tudok eljönni a templomba, de ha egészségi állapotom, vagy más elfoglaltság miatt nem jutok el, otthon a Mária Rádió segítségével tudok közösségben lenni az Úristennel. Ugyanígy mindennapi imáim közé tartozik az is, hogy esténként a nemzeti kegyhelyeinkről sugárzott „Kiáltás” közvetítést hallgassam, s így a többi hallgatóval együtt engeszteljek, közbenjárjak hazánkért, a magyarságért.

Nagy Istvánné Rózsi – oltárdíszítő

Az egyik nagyon fontos ok, amiért mi a Mária Rádiót hallgatjuk az, hogy minden nap közvetíti mind a négy rózsafüzér-imádságot és egy szentmisét is. Ezenkívül még igen sok jó lelki műsor is hallgatható. Ezen műsorok által lelkiileg épülhet az ember és erősítheti a hitét is. A napi munka után a megfáradt testnek és léleknek üdítőleg hat a Mária Rádió.

Egy másik indok, ami a rádió hallgatása mellett szól, hogy nem sugároz reklámot és ezáltal nem törik meg az adott műsor szerkezetét. Így sokkal élvezetesebb az adás. Mióta városunkban önálló frekvenciája van a rádiónak, sokkal jobb minőségben is fogható.

Aki csak véletlenül talál rá a rádió műsorára biztos nem fog csalódní. Esetleg az istenkereső ember így is elindulhat a hit útján. Nyugodt lélekkel tudjuk ajánlani bárkinek.

Szeles Miklós és Kati

Székely János gondolatai – Isten országáról

„Az Isten országa tehát, amit Jézus meghirdet, nemcsak egy lelki ország, hanem egy valóságos ország. Krisztus az egész világot akarta átfőrné, nemcsak az Istennel való kapcsolatunkat, hanem minden mást a földön. ... Az embert csak olyan módon tudja Isten megújítani, megváltani, hogy a kapcsolatainkat is megújítja. ... A kapcsolataink a lényegünkhöz tartoznak. A másik arcának a tükrében fedezhetjük föl Önmagunkat. ...

Hadd olvassak föl egy Rab Zsuzsa verset! Különösen a cím az, ami majd sokatmondóvá válik.

Vaspántok

Ha így szólnék a kedves,
fiatal kalauzhoz:
– Kalauz úr,
hogya ma este hazamegy,
ölelje meg nagyon a feleségét,
dicsérje meg, ami épp rajta van,
akár az ócska pongyoláját
– Ha így szólnék –
ugye... bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a bottal kopogó
nyugdíjas bácsihoz a boltban,
mikor épp forintjait guberálja,
végül levágtat tíz dekát
a „kicsit-hosszabb-lett” kenyérből:
– Bácsi! Itt van ötszáz forint.
Tegye el, kérem. Épp ma kaptam,
nem számítottam rá. Főlősleges.
– Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék az útkövezőkhöz:
– Útkövezők!
Én ezt a kis kavicsot elviszem,
mert az erezetében
lehorgadt Krisztus-fejet látok.
Engedjék meg, hogy elvigyem!
– Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a torzonborz kamaszhoz:
– Gyere, fiam,
üljünk le valahol, s te elmeséled,
mitől nőtt vállig a hajad,
mi ellen mered ez a tüske
tejes arcod körül,
s egyáltalán, mitől vagy te ilyen
kérlelhetetlen?
– Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék padon sütkérező,
újságpapírból eddegélő nénikéhez:
– Néni, jöjjön velem,
amit szeret, azt főzők vacsorára,
puha ágyat vetek,
előtte pedig mindent elbeszélhet, a menyasszonykorát,
azt a szülést, a császármetszést is,
és szegény jó ura szívészélhűdését,

és hogy mivel ültette be a sírját,
azt is, milyen a szomszédasszony,
azt is, hogy a fia hogyan él Kanadában,
meg hogy mit írt föl, és mire, az orvos.
Mindent apróra elbeszélhet.
Sóhajtozhat és imádkozhat az ágyban.
De éjjel egyszer – maga úgyis sokszor
fölébred –
keljen fel, takarjon be engem,
mert éjjel mindig lerúgom a takarómat ...
Ha így szólnék – ugye, bolondnak tartanának?

Konvenciók, bevett szokások
hideg vaspántjai
szorítják lüktető,
eleven húsig lenyűzött szívünket.

Sokszor érezzük azt, hogy ilyen vaspántok szorításában élünk. Annyiszor szeretne az ember őszintén kimondani valamit, egy-egy lépést megtenni a másik ember felé s képtelenek vagyunk rá. Úgy érezzük, hogy úgyse értene meg, bolondnak tartana. Hányszor egy életen át a legfontosabb szavainkat nem tudjuk kimondani. Hány ember van, aki kicsit úgy éli végig az életét, mint egy bimbó, amelyik soha nem tudott igazából kinyílni, mert azt érzi, hogy túl hideg ez a világ, nem jött el még a tavasz. Annyi szépség, annyi érték bennreked néha egy emberben, mert nem volt, aki előcsalogassa, aki észrevegye. Sokszor még egy házasságban is a másik fél erre képtelen volt, és valakiben ott bent reked a mélyben.

Jézus azért jött, hogy kitavasodjon a világ, hogy kinyíljanak, megszépüljenek az emberek, hogy elő merjenek lépni a vas pántjaik, az álarcaik mögül, s megtalálják az igazi, a szebbik önmagukat.

Egy elbeszélés szerint volt egy férfi, aki nagyon rendesen dolgozott, mindennel ellátta a családját. A felesége egy törékeny asszony volt aki szépen nevelte a négy gyermeküket. Lassanként a gyerekek föl nőttek, elkerültek otthonról, ők pedig kettesben maradtak. Az asszony egyre hallgatagabb lett, egyre jobban gyengélkedett végül ágyának esett. A férfi nagyon megijedt, orvosokat hívott, azok vizsgálták a feleségét, de semmi betegséget nem találtak, csodálkozva mentek el. Végül a férfi egy tapasztalt, öreg orvost hívott el. Az is megvizsgálta a feleséget, ám ő sem talált nála semmi betegséget. Meglepett, ki hívta a férfit a betegszobából, és azt mondta neki: „Az az érzésem hogy a feleségének elment a kedve az élettől.” A férfi meglepett, megköszönte, aztán bement a betegszobába, leült a felesége ágya szélére, és azt mondta neki: „Neked nem szabad meghalnod.” A feleség megkérdezte: „Miért nem?” Erre a férfi nagyot nyelt s azt mondta: „Mert én még itt vagyok. Nekem még szükségem van rád.” Az asszony három hét alatt meggyógyult.

Ki tudjuk-e mondani az életünk fontos szavait? Merünk a vaspántok, az álarcok mögül előlépni? Az Isten országa ezt is jelenti, „egy megújult világot, egy igazságban, szeretetben élő világot, ahol a bűn sebei lassan begyógyulnak.”

Részlet: Székely János: „Én vagyok az út” – Lelkigyakorlatos elmélkedések c. könyvéből

Riport

Beszélgetés Németh János keramikussal

2. rész

Abszolút stílussteremtő. Egy halom műalkotás között járva is könnyedén felismerhetjük, melyek az ő munkái. Domborművek, szobrok, faliképek. Zalaegerszeg utcáin rácsodálkozhatunk a középületeken, családi házak külső falán álló kisebb-nagyobb Németh János-alkotásokra. Persze másutt is. Nekünk, a Mária Magdolnába járó hívő embereknek a templomunk padsoraiból és a keresztúti állomásokról is ismerős a művész, hiszen a templomba szánt ajándéka a nagybőjti keresztutak során háttérrel ad az imádságot járóknak. A művésszel műtermében beszélgettünk, az interjú második részét olvashatják.

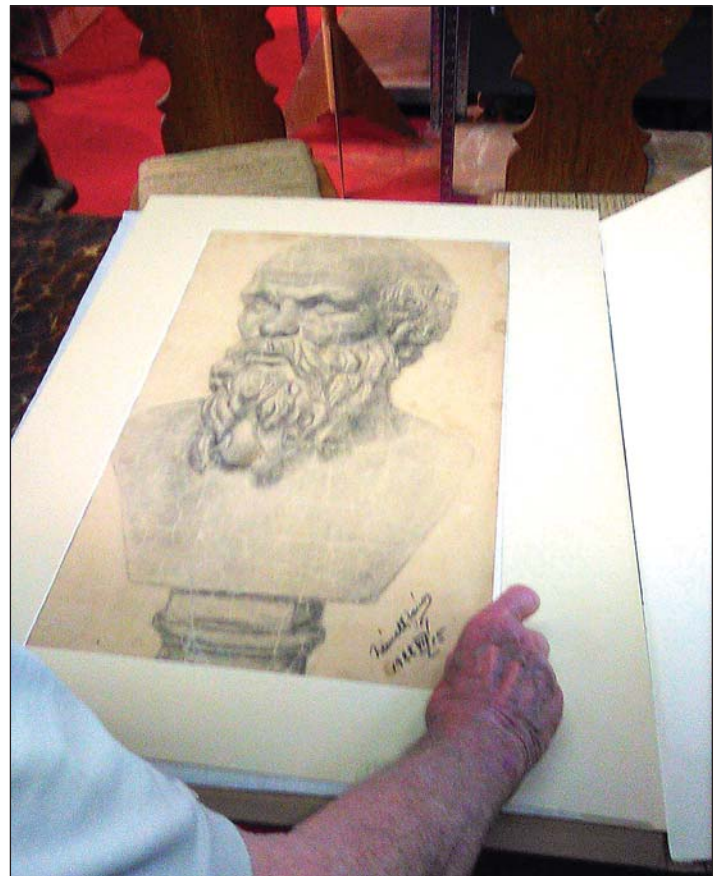
– *Meséljen még a gyerekkoráról!*

– A szüleimtől nem hallottam, hogy akár egy rossz szót is szóltak volna egymásra. Egy kis földszintes házban születtem, később a szüleim, ahogy anyagilag kissé megerősödtek, kétszobás, konyhás, fürdőszobás családi házat tudtak építeni. Itt talán egy évet tudtunk lakni, mert jött egy államvédelmis főhadnagy a feleségével, akinek megtetszett a házunk, és nekünk mennünk kellett ki onnan. Anyámat ez nagyon mellbe vágta, ennek lett a betege később. Nem igazán tudta feldolgozni, hogy egy élet munkájából egyszerre nem marad semmi. Az elkobzott ház helyett, amelyet sosem kaptuk vissza, egy bérlakást kaptunk, amelynek a használatáért lakbért kellett fizetni.

A nagybátyám fazekasműhelyében volt egy fatüzelésű kemence. Az apámnak a háború után is megmaradt a műhelye, ott épített nekem egy kis kemencét. Ebben készültek az első kis alkotásaim. A legelső műtermem egy kocsmahelyiség volt, a cserépkályhagyárral szemben. A vizet vödörben kellett oda

bevinnem. A családon múlik, hogy milyen lesz a gyerek, nem az intézményeken, hanem a családon. Nem véletlen, hogy ezt a pályát választottam, ezt kaptam örökségül a családomtól.

– *Az édesapja 1922-ben készült rajzát mutatja. Volt kitől örökölni a képzőművészet iránti érzéket.*

– Amikor jött a front, akkor a többséggel együtt a hegyen vártuk meg annak elvonulását. Az első orosz katonával a Vizslaparkban találkoztunk a városba visszatérve, amelyen keresztül lóháton vágatott át, és karddal apám hátizsákjáról leemelte és elvitte bőrkabátját.

Amikor bejöttek az oroszok, felforgatták a Mártírok útján álló lakásunkat, a kamráját is. Egyszer csak jött két szakállas orosz, az egyik megfogta a négyéves kishúgomat, az ölébe vette, és folytak a könnyei... Mutatta, hogy ő egy ilyen kislányt hagyott hátra otthon. Szóval emberek és emberek különbözőek, mindenhol vannak ilyenek is, olyanok is. Nekem mindig szerencsém volt, a cserépkályhagyárban olyan igazgatóim voltak, akik emberileg jók voltak, bár nem értettek semmihez. Ők mindig igyekeztek jóban lenni, vittek magukkal tárgyalni is. A lényeg, hogy mindegy, milyen körülmények

között, de az ember ember tudjon maradni. Az egyik ember a másik embert ne bántsa, hanem támogassa. Aki ilyen volt, azokat emberileg lehetett tisztelni, mindegy milyen volt a világszemlélete.

– *A régi plébánosokról, a hitéletéről milyen emlékei vannak?*

– A diákkoromban cserkész voltam. Akkor alakult ki bennem, hogy hiányérzetem van, ha nem jutok el a szentmisére. Pankaszon voltak cserkész táborok. A Zrínyi-gimnáziumba jártam, az utolsó nyolcosztályos évfolyamba. Az akkori igazgató, Kovács József sokat segített a felvételiben, kicserélte a nem éppen kedvező káderlapjaimat. Nem voltam jeles tanuló. Az osztályfőnököm három részre osztotta az osztályt: zsenikre, nem zsenikre és vaddisznókra. Én mindig a vaddisznókhoz tartoztam – jegyzi meg mosolyogva. Előjönnek az emlékek Pehm (Mindszenty) Józseféről, hogy mekkora tekintélye volt, és egy nagyszájú kőművesről, aki az Arany bárányban zavarta meg a plébános étkezését.

– *És előkerül a vendégkönyv, teli értékes bejegyzésekkel...*

– A műtermembe sokféle embert hoztak látogatóba. Aczél Györgyöt, azt a minisztert, Vályi Pétert, aki beleesett később a diósgyőri vaskohóba. Az életem nehéz időszakain a munka segített túllendülni. Volt olyan párttitkár is, aki rendszeresen benézett, és érdeklődött a munkám iránt. 1960-ban „dupla esküvőm” volt, ugyanis a húgommal, aki ma Gyöngyösön él, egy napon volt mindkettőnk esküvője. Érdekes, hogy akkor két

párttitkár is eljött a templomi esküvőmre. Sok író megfordult nálam. Keresztury Dezső, amikor itthon volt mindig meglátogott, és hozta magával például Amerigo Totot. Az emlékkönyvemben sok bejegyzés található. Megfordult itt Borsos Miklós, Kisfaludy Stróbl Zsigmond, Kovács P. József, Sinkovits Imre, Tatay Sándor, Tüskés Tibor, Kányádi Sándor, Mádl Dalma, Bánffy György, Juhász Ferenc költő stb.

– *Kit szólít meg az imáiban?*

– Az ember magában mindig mond egy fohászt, ha elkészül egy munka: „Jaj Istenem, köszönöm!” Mindig a munka segített túllendülni az életem nehezebb időszakain. Amikor nemrég a Göcseji úti temető ravatalozóját készítettük, a napi munka kezdetén és végén mindig együtt imádkoztunk a társaimmal, akik beépítették az épületbe a műalkotást. Olyan szerencsém volt az életben, hogy nem kellett megküzdennem nagyobb akadályokkal. Az emberiségnek ez a szerencséje, hogy akárhogy fordul a történelem kereke, mindig van, aki ember tud maradni. Voltak itt rosszindulatú párttitkárok, de olyanok is, akik tiszteltek engem és a munkámat. Az is egy isteni dolog, hogy velem nem voltak rosszindulatúak. Akármilyen rendszer van, mindig vannak rendes emberek. Nagyon szeretem a népművészetet, az egyszerű emberek alkotásait, mert nem akarnak világmegváltók lenni, csak igazak, tiszták, mint a forrás...

lejegyezte **Sipos János és S. Ivancsics Evelin**

A Lélek hangja Zalaegerszegen

Szeptembertől közvetlenül fogható városunkban a Mária Rádió adása

Beszélgetés Furján Zoltánné Marikával, a Mária Rádió önkéntes munkatársainak zalaegerszegi vezetőjével.

– *Marika, hogy kezdődött a te Mária Rádiós pályafutásod? Mi indított arra, hogy elvállald ezt a szolgálatot?*

– Amikor nyugdíjba mentem – 2007-ben – a Mária Rádió önkénteseket keresett. Én a havonta megjelenő, ingyenes tájékoztató magazin kézbesítését vállaltam Zalaegerszegen és környékén.

Egy-két hónap után próbáltam segítőkét is szervezni magam mellé, akkor körülbelül 18-an lettünk, akik vállalták ezt a feladatot. Ma már 500 magazint juttatunk el a hívekhez. Már az elején szükség volt arra is, hogy a helyi szentmisék, vagy más lelki alkalmak – pl. Medjugorje-nap – közvetítésében közreműködjünk. Konferáltunk, segítettük a budapesti technikusokat.

– *A Mária Rádió a Bonum Tv-vel és a Katolikus Rádióval együtt a Római Katolikus Egyház által közvetített örömhír hirdetője. Miben specifikus a Mária Rádió? Mi különbözteti meg a másik két csatornától?*

– A Mária Rádió politika és reklámentes, kizárólag a hit-igazságokkal, a hittel kapcsolatos dolgokkal foglalkozik. A napi műsorok alapját a szentmise-közvetítések és a közös imádságok alkotják. Ezekhez kapcsolódnak a biblia magyarázatok, személyes tanúságtételek, gyerekekhez, fiatalokhoz szóló műsorok. Nagyon fontosnak tartom az egyéni megtapasztalásokról, istenélményekről szóló beszámolókat. Sokszor nem is vesszük észre, hogy milyen kegyelmeket, segítséget kapunk az Úristentől. Hallgatva más emberek élményeit, rádöbbenhetünk arra, hogy hasonló átélésben nekünk is lehetett részünk! Van, aki egy-egy ilyen tanúságtétel meghallgatása után lett hívő, s vette fel a szentségeket.

– *A nyár vége óta a Mária Rádió Zalaegerszegen is fogható az FM 104,4, MHz-es középhullámú frekvencián. Napi 22 órában az országos adás, két órában a körzeti műsorok hallhatók. Milyen eseményeket emelnél ki az elmúlt időszakból?*

(Folytatás a 10. oldalon.)

(Folytatás a 9. oldalról.)

– Örülök, hogy most már könnyebben hallgatható a Mária Rádió Zalaegerszegen. Korábban csak a kábeltévé csatornáján, vagy interneten volt elérhető, ma már otthon, vagy az autóban is lehet egy egyszerű rádión is fogni az adást. Az elmúlt időszakban minél több helyen, minél több embert próbáltunk tájékoztatni erről az egyszerű vételi lehetőségről.

A másik fontos feladatunk az önkéntes munkatársak szervezése volt. Szeptembertől lehetőségünk van arra, hogy napi két órában 17.50-től 19.50-ig zalaegerszegi tudósításokkal, műsorokkal töltjük meg az adásidőt. Ezek elkészítéséhez, a technikai munkák elvégzéséhez keresünk segítőt. Szükségünk lenne olyan emberekre is, akik felolvasást, egy-egy imádság vezetését vállalják.

Kérjük az Ünnepi Harangszó olvasóit is, adják

tovább ismerőseiknek, családtagjaiknak a Mária Rádió hírét!

– Megemlítem, hogy a kertvárosi templomban készül a Szívhang műsor. Heti másfél órás adásban tudósítanak a Mária Szeptőlteni Szíve Plébánia életéről: programokról, kirándulásokról, zárándoklatokról, de hallhatunk szentbeszédeket is. A műsor jelenleg közvetlenül a szombathelyi Mária Rádióban hallható, de szeretnénk, ha ez a műsor a mi idősávunkban is megszólalhatna.

– Ehhez hasonló adások akár a többi plébániáról is készülhetnek.

– Igen, tervezzük. Szeretnénk bemutatni sorjában az egyes plébániákon működő közösségeket: a nagymama közösségek-től kezdve, a férfi rózsafüzér csoportokon át egészen a ministráns közösségeig.

– Az elmúlt egy-két hónapban milyen tudósítások hangzottak el a Mária Rádióban, amelyek itt Zalaegerszegen készültek?

Javarészt a helyi önkéntesekkel készültek riportok, az orszá-

gos adásban egy szentmise közvetítés volt az olai Jézus Szíve Plébániáról.

– Mik a terveitek a következő hónapokban?

– Szeretnénk egy lelkes csapatot szervezni, melynek tagjai nemcsak egy-két alkalommal, hanem egy-két évig, vagy tovább is segítik a Mária Rádiót. Várunk mindenkit, aki buzdítást érez arra, hogy az evangélium, az élő jó hír terjedését ilyen módon is segítse. A technikai tudás hiánya senkit ne aka-

Jelentkezz önkéntesnek: zalaegerszeg@mariaradio.hu

dályozzon, hiszen Budapestről, vagy Celldömölkéről minden segítséget megkapunk, s igyekeznek biztosítani a megfelelő felszereléseket is a munkatársak számára.

– Tudjuk, hogy a Mária Rádió csak adományokból tartja fenn magát. Hogyan lehet támogatni a rádió munkáját anyagiilag?

– Anyagi segítséget jelent az is, ha valaki önkéntesként tevékenykedik a rádióért. Lehet banki átutalással, vagy a Mária Rádió magazinjában található sárga csekken is támogatást nyújtani. A vállalkozások akár több évre is köthetnek támogatási szerződést, melynek összegét leírhatják az adójukból. Reméljük, hogy ilyen is lesz Zalaegerszegen. Minden egyes forint, amit az örömhír terjesztésére fordítanak, áldásként tér vissza az adományozónak.

Köszönöm szépen a beszélgetést, kívánom, hogy az Úristen adjon erőt, jó egészséget szolgálatotok végzéséhez!

Háriné Mile Mónika

A <https://www.mariaradio.hu/musoraink> webhelyen mindenki számára elérhető a Mária Rádió hangtára, regisztráció nélkül is. Műsorcím szerint kereshetők, bármikor visszahallgathatók az elhangzott műsorok.

Az internet adta további lehetőség a **Mária Rádió podcast** csatornája, mely a Spotify stream szolgáltatásában is megtalálható.

A **Mária Rádió ingyenes magazinja** megrendelhető telefonon a 06-1/373-0701 telefonszámon, vagy a zalaegerszeg@mariaradio.hu emailcímen.

Jó volt olvasni!

Pilinszky

Száz évvel ezelőtt, 1921. november 27-én született **Pilinszky János**, a XX. századi magyar líra meghatározó alakja. A Nyugat negyedik nemzedékéhez tartozott. Versei közül a legismertebbek az Apokrif, a Harmadnapon, a Francia fogoly. Prózaírásait a katolikus olvasók az Új Ember című hetilapból is ismerhették, hiszen annak munkatársa volt az ötvenes évek végétől egészen haláláig, 1981-ig.

Versei közül a *Halak a hálóban* címűt szeretném kiemelni. Ezt a művet a Trapéz és korlát című korai kötetében jelentette meg, melynek hal-metáforája mindnyájunk számára ismerős a Bibliából. A műnek már az első sorai is a modern ember rettenetes létélményét, szorongását fejezik ki, szinte József Attila-i képalkotással:

„Csillaghálóban hányódunk
partra vont halak,
szánk a semmiségbe tátog,
száraz úrt harap.”

A vers tagolatlan, egyetlen gondolatív az emberi létezés drámai, abszurd voltáról, a szenvedés pokoli kínjairól. Az utolsó sorok aztán mégis „váratlan” befejezést fogalmazzak meg. Mintha minden értelmetlenség értelmet kaphatna, mintha egyre szűkülőbb/szűkülőbb világunk, önmagunkba zártságunk, vergődésünk egy nagyobb, tágabb jelentés felé haladna, mintha a halál, az elkerülhetetlen megsemmisülés felé való utunk egy különös célhoz vezetne bennünket:

„Roppant hálóban hányódunk
s éjjélkor talán
étek leszünk egy hatalmas
halász asztalán.”

Pilinszky nem szépirodalmi jellegű prózáját, az Új Emberben megjelent cikkeit egy szép kötetben jelentette meg a Vigilia Kiadó Jelenits István gondozásában még 1982-ben, egy évvel a szerző halála után. Címe: Szög és olaj. Igazán jó (újra) olvasni ezeket az írásokat! Két egységes cikksorozat is szerepel a könyvben: az egyik a Tízparancsolatról, a másik a Genezisről. De a tematika rendkívül változatos: korabeli színházi előadásokról, kortárs művészekről, zenéről (Bachról pl.

négy írása is szerepel itt!), liturgikus ünnepekről, erkölcsről, stb. is találhatunk „csemegeket”.

A „Párbeszéd” *Istennel* című cikkében így fogalmaz Pilinszky: „Lehet- és szabad-e az imádságot Istennel való beszélgetésnek, Istennel való ’párbeszédnek’ nevezni? (...) De hát milyen beszélgetés az, amiben csak én beszélek, s a másik fél hallgat? Mivel ha tisztán formailag nézem, Isten csakugyan néma marad szavaimra. Ha azonban a ’párbeszéd’ lényegét tekintem, a dolog mindjárt másként fest.

Minden imádság, amiből ’gazdagabban’ kerülök ki, aminek végeztével többet és bizonyosabbat tudok Istenről, önmagamtól és a világról, ? egyúttal párbeszéd is volt, mely valóban létrejött köztem és Isten között. S aki csak egyszer is részesült e beszélgetés kegyelmében, tudja, tapasztalatból tudja, hogy e beszélgetés némaságából is minden válasznál reálisabb ’válaszokat’ tartalmaz. Sőt: formailag minél némább, tartalmában annál reálisabb ’információt’.”

Az *imádság mint metakommunikáció* című cikkében pedig így folytatja gondolatát: „Az imádság szavakba foglalt vagy néma kapcsolat és párbeszéd Isten és ember, Isten és az imádkozó egyén között. Ugyanakkor egyéb is. Mivel Istenen keresztül az imádság szükségképp kapcsolat, méghozzá a legmélyebb kapcsolat, párbeszéd a teljes létezéssel, minden egyes – élő és halott ? emberrel. Egyfajta metanyelv, némaságában is egyféle beszéd fölötti beszélgetés mindennel és mindenkivel.”

A bűn és az alázat kapcsolatáról A különös szféra című írásában szól: „Isten épp akkor oszt ki ránk valódi nagy szerepet, amikor esendőségünket, kicsinységünket beláttuk. Ez hozzátartozik Isten ’stílusához’. Amiből viszont logikusan következik az is, hogy a legjobb képességekkel megáldott embernek is éreznie kell, hogy csupán eszköz és közvetítő, átkelőhely Isten számára. Erényeink mind végesek, egyedül az alázat teszi őket végtelenné. Ezért elengedhetetlen az alázat, s ilyen értelemben a bűn - pontosabban elkövetett bűnünk őszinte felismerése ? Isten véghetetlen irgalmából tulajdonképpen az alázat ’mesteriskolája’ mindannyiunk számára.”

Pilinszky írásainak zöme értékes munka. „Költő vagyok és katolikus” – vallotta. Ismerjük meg lírájának darabjait, kitűnő esszéit, verses meséit vagy a prózaíró műveit. Születésének centenáriuma legyen jó alkalom arra, hogy (ismét) kézbe vegyük alkotásait!

Beszámoló-k-hírek

ELŐRE!

Szimbólumok között (is) élünk és szép feladatunk, hogy ezek eredeti jelentését megőrizzük és hirdessük. Nekünk, cursillot végzeteknek nehéz dolgunk van, hiszen egyik legfontosabb jelképünk, a szívárvány, mostanában egészen más értelmezést sugall a közember számára, mint amit mi és általában a kereszténység hozzá társít: a szövetséget Isten és az ő népe között. Hasonlóan lehetünk a címbéli buzdítással is, hiszen az „Előre!” köszöntést a Népköztársaság idejében az úttörők használták – és nehéz megítélni, hogy annak a rendszernek a bukása mennyire függ össze e jelszót skandalólk őszinteségével... De a lényeg: a cursillo is használja ezt a buzdítást, ráadásul már a kezdetek, azaz a '40-s évek óta, hiszen a **cursillista csoportok találkozójának** is ez a címe és mottója: Előre! – azaz spanyolul: **ultreya!**

Ilyen találkozót, azaz **ULTREYA-t** rendeztek Becsehelyen az egyházmegyei cursillisták számára 2021. október 9-én. Már nagyon hiányzott egy ilyen alkalom, régen láttuk egymást! Rádásul 2020-ban a pandémia eltörölte a cursillo magyarországi megalapításának 30 éves jubileumára tervezett országos találkozót is (Szombathelyen tartottuk volna) – szóval már vágytunk egy ilyen összejövetelre.

Az ultreya-ra nem csak az egyházmegyénkből, de szinte az egész Dunántúlról és Budapestről és érkeztek testvéreink; több mint 200 fő jelent meg. Zalaegerszeg is szép számmal képviseltette magát, közöttük Salamon Gitta és cursillos csoportjának tagjai is elutaztak erre az alkalomra.

... s hogy merre van előre? A missziós parancs mindannyiunk számára ad feladatot (Mt 10,7): „*Menjetek el, és hirdesétek: Közel van a mennyek országa!*” Felkért papjaink, Lendvai Zoltán és Kirner Zoltán atyák tanítása és több civil testvérünk tanúságtétele jelölte az irányt, amely nyilván felfelé, Krisztus felé mutat!

Ercsényi Lajos

Székely János 2020. 01. 10-i újévi üzenete a 777blog olvasóinak:

Egy legenda szerint amikor Jézus felment a mennybe, szembetalálkozott Gábor angyallal, aki csodálkozva megkérdezte tőle: „Uram, mindent elvégeztél a Földön?”. Mire Jézus igennel felelt. Ám Gábor angyal így folytatta: „Uram, a Földön most is ugyanannyi a háború, a szenvedés, a veszekedés, a gyűlölet mint eddig volt. Biztosan elvégezted a megváltás nagy művét?”. Jézus erre így válaszolt: „Nem teljesen olyan minden, mint eddig volt. Ha jobban figyelysz, akkor Je-

ruzsálemben látsz egy kis emeleti termet, ott van az én tizenegy tanítványom az édesanyámmal. Ők befogadták az örömhírt. Hamarosan a Lelkemet árasztom ki rájuk. Vinni fogják ezt a tüzet és mások is hinni fognak az ő szavukra. Így lassanként ez a tűz beborítja az egész világot.” Mire Gábor angyal kételkedve megjegyezte: „De mi lesz, ha megölik vagy üldözni fogják őket, vagy ha belefáradnak és feladják? **Valami más terved nincs?**” Jézus ezt felelte: „**Nem, más tervem nincs.**”

Jézus terve a világ számára, a barátaitok és ismerőseitek számára ti vagytok! Altalatok akarja továbbadni a fényét a világnak. Az első három évszázadban az evangéliumot elsősorban a világi emberek adták tovább, embertől emberig. Prédikálni nyilvános helyeken nem is nagyon lehetett. Jelenleg a kicsit megfáradt európai kereszténység szinte teljesen elfelejtette a hit továbbadásának fontosságát. Vannak olyan emberek, akik soha meg se próbálták továbbadni a hitüket. Szinte szégyellik, magánügynek tartják.

Jézus terve ti vagytok, a barátaitok számára, a mai Magyarország számára! Azt kívánom minden olvasónak, hogy legyen só, legyen világosság, legyen Krisztus fénye a világ számára!

Részlet a 777blog 2020.01.19-i írásából

HÍREK

Az egyházmegyei „Szent Márton Cursillo Titkárság” az őszszel folytatta a cursillok – azaz „a kereszténység kis tanfolyamának” – szervezését. A pandémia után lassan ébredező mozgalmat a közelítő újabb járványhullám fenyegeti, így – ha szükséges – ezeket az alkalmakat tavaszra helyezzük át. Már most tudható, hogy a **férfiak részére 2022. február 24–27. között** tartunk háromnapos, bentlakásos alkalmat. A jelentkezésben segítenek az egyházközség cursillistái!

Az egyházmegyei „Szent Márton Cursillo Titkárság” mandátuma 2022. január 9-én lejár, ezért **tisztújításra** kerül sor. A választás pontos időpontját és menetét a Titkárság határozza meg. Választó és választható minden cursillot végzett testvérünk. Részletekről a cursillos levelezőlistán és a zárt f/b csoportban adunk tájékoztatást.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatói Munkacsoport

E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:

8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91.

Telefon: (92) 599-230

www.mariamagdolna.hu

E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda: Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.